

Úgy látszik, naiv vagyok. Azt hittem, hogy a közszolgálatnak csúfolt tévének, azon belül is a sajtótisztességét kenetesen naponta deklaráló Híradó—A Hét együttes már nem tud több meglepetést okozni. Azt hittem, amit manipulációban eddig produkált, az már felülmúlhatatlan. Amikor tavaly nyáron A Hét átment hírműsorból feljelentőbe, megkezdvén egyenes pályatársai ellen a rágalomhadjáratokat, sokan azt mondtuk: ez nem lehet. Kollégákat feljelentgetni, részt venni terv szerint a kinyírásukban, segédkezni meghurcolásukban — no, nem! Még jól emlékszem arra, hogy az '50-es években lecsukással, súlyos pofonokkal nyomatékossított fenyegetésekkel is milyen nehezen tudtak hamis tanúkat toborozni. Akkor is ritkaság volt, hogy valaki csak úgy, önként és dalolva ment rávallani a másikra. Ilyen esetekben többnyire a legőcskébb haszonlesésről volt szó —, mint ahogy az Egyenleg-ügyben sem lehetett elhanyagolható szempont a tehetségesebb konkurencia kicsinálása.

Nem számít, hogy a hírhedt master-muster, macska-egér játék első felvonása óta szinte naponta jelennek meg tárgyilagos szakértői vélemények, amelyek mára még a legelfogultabbak számára is valószínűvé teszik, hogy Bánó és társai nemhogy hamisítást, de egy munkahelyi dorgálásra elegendő hibát sem követtek el. Ez persze mit sem változtat azon, hogy továbbra sincs Egyenleg, hogy Bánó és társai továbbra is elcsappottak, mi több megalázott és meghurcolt emberek. És nem, dehogysis hallatszik valahonnan akár csak halk bocsánatkérés: „elnézést, tévedtünk”. Ugyan! (A Hankiss-ügyben megvádolt és elbocsátott Nagy László gazdasági főigazgató perében — egyéves herce-hurca után — minap közölte az ügyészség, hogy semmilyen vádat nem emelnek. Neki vajon mikor mondják, pardon, csak kis tévedés volt?)

A cél mindig szentesíti az eszközt? Mutatis mutandis: ha egyszer valakik, valakik által a nemzeti tájékoztatás felkentjeivé kreáltak, akkor azoknak nagy szabadság adatik. Szabad lesz nekik naponta a legbárgyúbb népnevelői szinten kioktatni a megszeppent nézőt arról, mi a helyes s mi a helytelen. Megmondhatják nekünk, hogy ki a jó, azt, hogy egyáltalán ki a magyar s ki a nemzetáruló. Mondhatják újra meg újra, hogy erkölcsükben, szellemükben — s többek között éppen a diktatúra éveiben tanúsított bátorságukban — jelesnek ismert értelmiségiek valójában mindig is becsaptak bennünket! Hogy nem mások ők, mint szalonkommunisták, Lakiteleknek — a nemzeti Mekkának — helyét sem tudó, hírért sem halló, idegenszívű kozmopolita liberálbolshevikok?

Eddig a jó ízlés mindenkit visszatartott attól, hogy megkérdezze: mikor Konrád, Eörsi, Kis János, Vásárhelyi Miklós az élet perifériájára szorítva emberjogi memorandumokat írt alá, a Pálffy G., Sugár, Chrudinák-csapat éppen merre volt? Végignézhethetjük — már aki bírja gyomorral — a para- és szuperboláikat, s megtudhatja Chrudinák úr történelmi félműltat idéző műsorából, aki még nem tudta, hogy az ÁVH-ban a bosszút lihegő zsidók hogyan kínozták éveig az igaz magyarokat. Persze — teszi hozzá engedékenyen a „történéz” — azért ezeket a zsidókat saját közösségük is mélyen elítélte. Megkérdezhetjük: ha tudjuk, hogy a tisztességes, hazaszerető zsidóközösség elítélte, s közéjük sem tartozónak tekintette a történetesen éppen zsidónak született ÁVH-st, akkor ugyan mi célja lehet a műsornak azzal, hogy lépten-nyomon azt bizonygatja, ez is zsidó volt, meg amaz is. Egy tárgyilagos történelmi műsornak talán másként kellene hangoznia! Persze nagy kérdés: csakugyan a hiteles történelmi tájékoztatás-e a cél? Nem arról van szó, hogy ezekben az elnagyoltan összetákolott történetekben a baloldal egészét — mondjuk a

Rákosiék által halálra üldözött szociáldemokráciát is — szándékosan összemossák a diktatúra szörnyűségeivel? Nem arról van-e szó, hogy most, a választások közeledtével történelem helyett egy eleve zavar- és gyűlöletkeltésre szolgáló tákolmányt tesznek élénk? Berecz János balos agit.prop. felülnézete után szélsőjobbos alulnézetből is bemutatják nekünk folyvást átfirt tegnapiaink krónikáját?

Mint mondom, naiv voltam, amikor azt hittem, A Hét—Híradó társaság annyi ronda botrány után most már bölcsen meghúzza magát a napi megnyitották-beszentelték zsolozsmázó unalmában.

Tévedtem! Sőt: meglehet, a java csak ezután következik. Mindenesetre ez az újabb mutatóvány, a szájról olvasás — ez valami fenomenális! A történetet ismerjük unásig. Ám ha valaki azt hiszi, nem történt nagy dolog, hiszen Pálffy G.-nek nem sikerült politikai botrányt kavarnia — az téved. Mert szerintem, s remélem nemcsak szerintem, példátlanul botrányos dolog történt! A magyar közszolgálati tévé egyik vetítőjében, a tévé egyik legfőbb munkatársa, aki egyébként naponta oktat bennünket istenes életre, tisztességre, hazafiúi erényességre, könnyed mozdulattal visszaél — bocsánat a szóért — egy nyomorék embertársunk kényszerűsülte „szak tudásával”. Az történik, hogy a közszolgálati tévé technikájának segítségével megszegve a foglalkozás legelemibb erkölcsi szabályát, belehallgatnak egy magánbeszélgetésbe! Elloppják valakinek a szavait, belekotornak a gondolataiba! Ráadás-képpen, amikor mindez kiderül, a tévéspion arcátlanul azzal védekezik, hogy ő csak azt a szegény kihallgatottat akarta megvédeni, mert úgy értesült, botrány készül. Hát ez kolosszális!

Dehogy vagyok én Horn Gyula fogadatlan

Elég volt!

prókátora! Nem Hornról van itt szó, hanem mindnyájunk alapvető jogáról a magánbeszéd és a magánélet sérthetetlenségéről. És ha valaki azaz érvel, hogy a nyilvánosság színe előtt élő politikusnak azért különösen kell vigyáznia, attól megkérdem: mire kell vigyáznia? Most akkor majd olyan világ kezdődik, amelyben holnap egy rejtett kandikamera fogja lesni, hogy egy fideszes vagy SZDSZ-es politikus hova megy este kilenc után? Meg lesz kérem nézve, ha valaki mondjuk a hajdani MSZMP-s öreganyját viziteli? Előbb jönnek a politikusok, aztán a közemberek? Leselkedő kamerák, gesztus- és arcomrágás-megfejtők szállítják majd mindenholnap Pálffy G. elektronikus közszolgálati laboratóriumába a híradást? Ő pedig majd nekiáll éppen aktuális céljai szerint vágni, gyúrni, keverni magánpillanataink ellopott anyagát? Ez lesz? Betyáros huncutsággal készülnek közszolgálati uraimék a nagy választási hajchőre, gyűjtik, gyűjtögetik magánéletünk elcsent szavait, hogy pártjuk fogyatkozó voksait rágalmazással lehessen pótolni. Ez aztán a magyarságteljesítmény! Ennek híre lesz ám: nemzetpropaganda a javából! Egyszóval nem árt, ha felkészülünk: így állunk nemzeti tájékoztatásunk jelesével.

Tudtommal a szocialista párt vezetősége az infámis ügyben sürgős vizsgálatot kért Náhlik al-elnöktől. Szkeptikus vagyok, nem hiszem, hogy Náhlik valamennyire is megprongatná egy oly jeles munkatársát, akire eddig Hankiss-gyalázástól Egyenleg-bevádolásig mindenben bízott számíthatott, s akit éppen a minap betonozott be állásába, hogy módja legyen a kollégának „életművet építeni”.

Pedig éppen ez az, amitől a legjobban irtódom. És ebből az egész vérlázító ügyből éppen-séggel azt szűröm le: nem szabad eltúrni, hogy mőszerológ, rágalmazók, közszolgálati kukkolók „életművekkel” telepedjenek reánk és közkincsünkre, a fiatal magyar demokráciára.

Dehogy vagyok én Horn Gyula fogadatlan